

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἔκτον διατρέχουμεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐνενήντα σὺν ἐννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς 'στὸν ψεύτη τὸν ντοννιά.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δ κ τ ὦ φ ρ ά γ κ α εἶ ν α ι μ ό ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δ έ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ 'σ τὸ χ έ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εικοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θά πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοσιπέντε Δεκεμβρίου,
μεγάλ' ἡμέρα τοῦ Κυρίου.

Ἐξακόσα κι' ὀγδόντα κι' ὀκτώ,
καλαντάρι «Ρωμηοῦ» τραντακτό.

**Καλανορχῶ μὲ φούσκαῖς καὶ δαντούρια
τοῦ νέου μας Μεσσία γεννητούρια.**

Μεσσίας ἐγεννήθη πάλι τώρα
καὶ τᾶκουσαν οἱ μάγοι κι' ἐξεκίνησαν
μὲ τούμπανα, σιμάρματα καὶ δῶρα,
κι' ἔπεσαν κατὰ γῆς καὶ τὸν 'προσκύνησαν.

Κυττάζοντας τῶν δώρων τοῦ τὸ πλῆθος
τὰ μάτια τοῦ τὰ 'λίγωνε, τὰ 'γλάρωνε,
τὸν Ταξιάρχη τοῦθαλαν 'στὸ στήθος
κι' ἐκεῖνος μὲς 'στὰ σπάργανα 'καμάρωνε.

Κι' οἱ φίλοι τοῦ Κουβέρνου κι' οἱ γνωστοί,
ποῦ 'πῆραν ρουσφέτια περισσότερα,
μαζεύτηκαν τριγύρω γελαστοί
καὶ τοῦλεγαν, «κύρ Κόντη, καὶ σ' ἀνώτερα».

Κι' ἐπαίζανε λαγούτα καὶ βιολιά
κι' ὁ Κόντης μὲ τοὺς φίλους ἐχωράτευε,
καὶ βάζοντας 'στὴ μύτη τὰ γραλιὰ
νομοσχεδίων στίβαις ἀνακάτευε.

Ἄρνιά πηδοῦν μὲ βέλασμα γλυκὺ
καὶ τάγκα τούγκα χάνουν τὰ κουδούνια των,
καὶ στέκουν παραπέρα νηστικοί
καὶ στάζουνε φαρμάκι τὰ ρουθούνια των.

Ἐδέλαξε καθένας πρῶτος τράγος,
ὅπου γι' αὐτὸν 'ξημέρωνε κι' ἐβράδηναι,
κι' ὁ κύριος Ἀναργυρός ὁ μάγος
σωροὺς ἐξ ἀργυρίων τοὺς ἀράδειαζε.

Καὶ στόματα χασκόντων χάσκουν μύρια
μὲ τῶν περισσευμάτων τοῦ ἀργύρια,
καὶ δόξα σοι, φωνάζουν, δόξα, Κύριε,
καὶ τῆς ἀναργυρίας μας Ἀργύριε.

Δοξολογοῦν ποιμένες κι' ἀγραυλοί,
νὰ σμύρνα, νὰ καὶ λίθανος κι' ἀλόη,
κι' αὐλὸς χαιρετιστήριος αὐλεῖ
πῶς ὅλα τώρα πᾶνε σὰν ρωλοῖ.

Ἄγγελοι Ταξιάρχαι μὲ πορφύρας
τὴν διάτομον κραδαίνοντες ρομφαίαν
βλέπουν τὸν Ταξιάρχην τῆς Κερκύρας
κι' ὕμνουں τὴν κυριὴν τὴν κορυφαίαν.

Εὗρέθησαν καὶ πάλιν ἰσοζύγια
κι' εὐφράνθησαν οὐράνια κι' ἐπίγεια,
καὶ φόρος εἰς τοὺς σκύλους ἐπεβλήθη,
καὶ τῶν σκυλιῶν ἐγαύγισαν τὰ πλῆθη.

Κι' ὁ Φασουλῆς, ὑπόδειγμα πολίτου,
κατάχλωμος ὡς ἂν γλυκοπορτοκάλο,

ἐπῆγε νὰ δηλώσῃ τὸ σκυλί του,
ἀν κι' ἦταν ἀχαμνὸ, πετσί καὶ κόκκαλο.

Τῶν νέων βελτιώσεων ἡ δρᾶσις
τὸ νεογνὸν ἐξύμνει κι' ἐμακάριζε,
κι' ἦλθε κι' ὁ κύρ Βασίλης τῆς θαλάσσης
μὲ μιὰ τρομπομαρίνα κι' ἐτρομπάρισε.

Καὶ ρασσοφόρων μοῦτρα σκυθρωπά
βαστώντας τὴν μεγάλη κομπολόγα των
ἦλθαν μὲ τὸν Θανάση τοῦ παππᾶ,
τὸν πρῶτον τῆς Παιδείας ἀγριόγατον.

Κι' ἐκεῖνος ρίχνει γύρω μιὰ ματζὰ
κι' ἀπὸ σουρτούκων τσέπαις καὶ μανίκια
ἐβγάξε καὶ ξανάβγαξε χαρτιά
καὶ σχέδια γραμμάτων τεφρίκια.

Καὶ δόξα, κύρ Θανάση, τοῦ 'φωνάζανε,
σὺ κλήρου καὶ παιδείας ἡ πραπαίδεια,
κι' ἀδιάκοπα τῆς τσέπαις τοῦ 'τινάζανε
μήπως εὐρύνει κι' ἄλλα νομοσχέδια.

Προσῆλθε κι' ὁ Ρωμάνος μὲ καμᾶρι
καὶ πρῶτου διπλωμάτου τρικαντά,
καὶ τ' 'Οσμάνιέ του βγάζοντας μὲ χάρι
'στὸν Ταξιάρχη τῶθαλε κοντά.

Βγάζει καὶ τὸ μονόκλ ἀπὸ τὸ μάτι του
καὶ 'στὸ δεξί τὸ βάζει τοῦ Κορφιᾶτη του,
κι' οἱ φίλοι προσκυνοῦντες τον ὡς κάτω
τοῦ 'φώναζαν «σπολλάτη, Κονσολάτο».

Προσῆλθε κι' ὁ Καράπαυλος ὁ Μίνως,
ὁ Σολομών, ὁ Σόλων, ὁ Λυκοῦργος,
καὶ δὸς του νομοσχέδια κι' ἐκεῖνος,
καὶ μπράβο τοῦ φωνάζει κάθε μοῦργος.

'Ἦλθε κι' ὁ Κουμουνοῦρος μὲ τὴν πάλα
καὶ στρατευμάτων σχέδια μεγάλα,
κι' ἀστράψανε σπαθιά καὶ μπαγιονέταις
κι' ἀρχίσανε ταμποῦρλα καὶ τρουμπέταις.

Μεσσίας ἐγεννήθη πάλι τώρα,
ὁ Κόντης, ὁποῦ λάμπει τῇ Κορφοῦς,
κι' ἐγύρισαν Ρωμηὼν θωρακοφόρα,
ποῦ 'ψάρεψαν λαυράκια καὶ ροφούς.

Κό-τες μᾶς ἐγεννήθηκε Μεσσίας,
ἀνέκραξαν οἱ μάγοι τῆς Περσίας,
σὲ πουπουλένιαις κούνιαις τὸν ἐκρύψανε
καὶ τοῦκαναν μασσαζ καὶ τὸν ἐτρίψανε.

Κι' οἱ νηστικοὶ τῶν ἄλλων Μεσσιῶν
σὰν εἶδαν τὴν πληθὺν τῶν θυσιῶν,
συνψίματα τῶν μάγων κι' ἀμοιβὰς
'στὸν Κόντε τῆς Βουλῆς τὸν ἀπροσμάχητον,
ἀρχίσανε κι' αὐτοὶ τὰς ἐντρίβας
καὶ δυνατό μασσαζ εἰς τὸ στομάχι των.

Κι' ἐχάσανε ταῦγά καὶ τὰ πασχάλια
κι' οἱ πρῶτοι Τσελιγκάδες μὲ τῆς γκλίτσαις,

καὶ τῶν ἀπίστων ἐπεφταν, τὰ σάλια
κι' ἐκρέμασαν ἐμπρὸς των σαλιαρίτσαις.

Δόξα γιὰμὰ τοῦ Κόντη τοῦ Μεσσία,
ποῦ γιὰ τὸ κράτος γίνεται θυσία.
Γιὰ τὸν Κορφιᾶτη 'βρόντησαν ὀρχήστραις,
λουστραρισμένο 'γράλιζε τὸ χρῶμα του,
τοῦδωσαν εἰς τὰ χέρια κουδουνίστραις
καὶ ρογοβύζι 'βάλανε 'στὸ στόμα του.

Γιὰ τοῦτον οἱ καπνοὶ καὶ τὰ τρικέρια,
κι' ὅσοι γιὰ τὸ ρουσφέτι τοῦ κακίωσανε
νομοσχεδίων 'πῆρνε τεφτέρια,
καὶ τὰκαναν φασκιῆς καὶ τὸν φασκιώσανε.

Καὶ τοῦτοι σὰν καὶ πρὶν τὸν προσκυνοῦν,
γράφουν τοὺς ἄλλους ὅλους 'στὸ ταχοῦνι των,
καὶ μὲς 'στὴν ἀγκαλιά των τὸν κουνοῦν
φωνάζοντας «κουνᾶτε τὸν ἀκούνητον».

Περικλέτας, Φαδουλῆς, ψάλλουν ἔξω τῆς Βουλῆς.

'Ἄκου, Βουλὴ μας λατρευτή,
νὰ σοῦ τὰ 'πούμε πάλι,
ποῦ νὰ σοῦ 'πῇ παππᾶς 'στ' αὐτὶ
καὶ διᾶκος 'στὸ κεφάλι.

Χριστοῦγεννα, Πρωτόγεννα, πολὺ μεγάλη σχόλη,
ποῦ χαίρ' ἡ φύσις ὅλη.
Χριστοῦγεννα, Πρωτόγεννα... πνεῦμα ζωῆς πλανᾶται
'στῶν θρῆνων τὴν κοιλάδα,
ἓνας Μεσσίας σήμερα 'στὴν Βηθλεὲμ γεννᾶται
καὶ χίλιοι 'στὴν Ἑλλάδα.

Ζήτω τοῦ Κερκυραίου μας,
τοῦ λιγεροῦ κι' ὠραίου μας,
τοῦ κύρ Κόντη τοῦ Τζωρτζάκη,
ποῦ τὸν λὲν μεγάλο τζάκι.

Ζήτω τοῦ στενοβράχῃ μας,
τοῦ γέρο-Θωδωράκη μας,
τοῦ μεγάλου μας ἀνθρώπου
καὶ τοῦ φίνου γλωσσοκόπου.

Νὰ μεγζλώσῃ μιὰ χαρὰ,
ν' ἀνίψουνε πυρῶν πυρὰ,
καὶ ξεσπαθωμένος πάλι
μὲ τοὺς Τούρκους νὰ τὰ βάλῃ.

Νὰ σηκωθοῦν Σταυραετοὶ
καὶ νὰ ξανάμπῃ φερωτὴ
'στῆς Λαμίας τὴν Ταράτσα
τῶν Σταυραετῶν ἡ ράτσα.

Ζήτω τοῦ Μήτσου Ράλλη μας,
φουριόζου χρυσομάλλῃ μας,
ποῦ ρουσφέτῃ 'λίγα κάνει
καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔχει στάνη.

Ζήτω τοῦ Συμπούλου μας,
πρωταθλητοῦ Συμβούλου μας,

Ζήτω καὶ τοῦ Λεωνίδα,
ποῦ θὰ σώσῃ τὴν πατρίδα.

Μ' ὀλίγους μόνον μαχητὰς
φωνάζει «τὰς κἂν ἐπὶ τὰς»,
Ζήτω καὶ τοῦ Καραπάνου,
τοῦ 'ψηλοῦ τοῦ πελεκάνου.

Ποῦ μ' ὅλους τᾶχει μιὰ χαρὰ
καὶ μεσιτεύει φανερά
μὲ τῆς ὁπ' 'ψηλαῖς ἀρίδες
νὰ φιλιώσῃ τῆς μερίδες.

Ζήτω τοῦ Πάρλαμέντου μας,
Ζήτω τοῦ φαλιμέντου μας,
Ζήτω μιὰ καὶ τοῦ Ζαήμη,
ποῦχει παπαρέλα φήμη.

Ζήτω κι' οἱ κόκκινοι κι' ὠχροί,
ποῦ πάντα πᾶν γιὰ τὸ κεχρί,
Ζήτω μιὰ καὶ τοῦ Δραγούμη,
ποῦ τοῦ 'πῆραν τὸ λουκοῦμι.

Ζήτω Μινίστρων μὲ γηαλιά
καὶ μὲ σταυροὺς καὶ μὲ λιλιὰ,
Ζήτω μιὰ καὶ τοῦ Ρωμάνου,
ποῦναι σιᾶχτρο τοῦ Σουλτάνου.

Ζήτω κι' ἀχρήστων καὶ χρηστῶν,
Ζήτω κι' ἀπίστων καὶ πιστῶν,
Ζήτω κι' ὅποιος δὲν πιστεύει
πὼς τὸ κράτος προοδεύει.

Ζήτω τοῦ κάθε Σαύλου μας,
Ζήτω τοῦ Καραπαύλου μας,
τοῦ σεμνοῦ Θεμιστοπόλου
καὶ τῆς θείας τοῦ Καρόλου.

Ζήτω Ναυτίκου μας κλεινοῦ,
Βασίλῃ τοῦ θαλασσινοῦ,
ποῦ μὲ γλώσσα σὰν μαχαίρι
σφάζει τὸν Καραμπουρνιέρη.

Ζήτω 'στὴν τρέση βράσι μας
καὶ τοῦ παππᾶ-Θανάση μας,
ποῦχει νέα γρατσοψία
γιὰ τὰ γράμματα τὰ ψόφια.

Ζήτω παντός κηνηναριοῦ
καὶ καθενὸς μοναστηρίου,
ποῦχει καλογέρους βδέλλαις
καὶ ζαμπόν καὶ μουρταδέλαις.

Ζήτω τὰ ράσσα τὰ φαρδῆ,
Ζήτω καὶ κάθε παππαδιά,

Ζήτω τοῦ Μυριανθοῦση
μὲ τὸ σάλι καὶ τὸ μούσι.

Ζήτω τοῦ κάθε ψεύτη μας,
ζήτω τοῦ κάθε κλέφτη μας,
ζήτω τῆς Ἀστυνομίας,
τῆς ἀθῆας καὶ τιμίας.

Ζήτω καὶ τὸ Παλλάδιον
μαζί μὲ τὸν Λευκάδιον,
ζήτω καὶ τῶν εἰσπρακτῶν
κολοκούρων διαφόρων.

Ζήτω καὶ κάθε σπητικῶ,
ποῦ παίζει ρόλο Μοναχοῦ,
καὶ μὲ χάρι καὶ μὲ σκέρτσο
τὸ χαρτί τὸ φέρνει τέρτσο.

Ζήτω κι' ἡ σῆψις ψοφημιῶν,
ποῦ γιὰ τῆς μύταις τῶν Ρωμηῶν
εἶναι μόσχος καὶ κολόνια,
φθάνει ποῦχουμε σαλόνια.

Ζήτω τῆς τόσης ξέρας μας,
τῆς βρώμας καὶ τῆς λέρας μας,
ζήτω καὶ τῶν ὑπονόμων
καὶ τῶν βούρκων καὶ τῶν δρόμων.

Ζήτω νερὰ Στυμφαλιῶν
καὶ σπέρτα τῶν Ἀσφαλειῶν,
καὶ ξυλένια καὶ κερένια,
ποῦ μᾶς τσουρουφλοῦν τὰ γένεια.

Ζήτω καὶ κοῖται Κηφισῶν
καὶ πλημμυροῦντων Ἰλισῶν,
ὅπου πνίγουν Τουρκομάχους
σὺν κοάζοντας βατράχους.

Ζήτω στρατῶν ὀργανισμοὶ
καὶ νικητῶν προβιβασμοὶ,
ζήτω κάθε Σακαράκα,
ποῦχει τὰ γαλόνια πλάκα.

Ζήτω καὶ τῶν βρακάδων μας
καὶ τῶν φουστανελάδων μας,
ζήτω μιὰ καὶ τῆς μαγκούρας,
τῆς μαχαίρας, τῆς κουμπούρας.

Ζήτω καθένας λιγερὸς,
ζήτω κι' ὁ κλέφτικος χορὸς,
ἢ ρετσίνα, τὸ γκιουβέτσι,
τὸ σφακτὸ, τὸ κοκορέτσι.

Ἦλθαν καὶ τὰ πλεούμενα,
ποῦ 'στὰ καλὰ καθούμενα
θαλασσομαχοῦσαν μῆνες
κι' ἐξεβάσαν ἢ καρίναις.

Καὶ πῶς καλοπεράσατε;
μὴν τύχη κι' ἐξεράσατε,

κι' ἡ καμπίναις κι' ἡ κοκέταις
ἔτριξαν ἀπὸ ρουκέταις;

Στιγμὴ δὲν ἡσυχάσαμε
καὶ κακοστομαχιάσαμε
μὲ φαγιά, μὲ τραταμέντα,
καὶ μὲ τόσα κοπλιμέντα.

Κι' ἐμεῖς σὰς λαχταρούσαμε
κι' ἐδῶ σὰς καρτερούσαμε,
γιαλὸ γιαλὸ πηγαίναμε
κι' ἐτρώγαμε κι' ἐθαίναμε.

Ζήτω τὰ καλαντάρια μας,
ζήτω καὶ τὰ ποδάρια μας,
ποῦ σαλτάρουν δίχως κάλους
'στοὺς πολέμους καὶ 'στοὺς μπάλους.

Ζήτω κι' ἡ φτήνια τοῦ ψωμιοῦ,
κι' ὁ Παρικλέτος τοῦ «Ρωμηοῦ»,
ζήτω κάθε μας παληάτσος
μπεχλιδάνης καὶ καπάτσος.

Μὰ ζήτω καὶ τοῦ Φα σουλῆ,
ποῦ τρέφει κατσαρὸ μαλλί,
ζήτω του τοῦ παπαρδέλα
μὲ τὴν ψεύτικη μασέλα.

Ζήτω καὶ τᾶλλα πνεύματα
κι' ὅλα τὰ πολιτεύματα,
ζήτω καὶ τοῦ κάθε θρόνου...
καὶ τοῦ χρόνου, καὶ τοῦ χρόνου.

**Πρὸς τὸ φιλόμουσον κοινὸν
τῶν ἔξω καὶ τῶν Ἀθηνῶν.**

Τὸ Σάββατον τὸ προσεχὲς μὲ τὴν Πρωτοχρονιὰ
ἀντὶ τοῦ φύλλου τοῦ «Ρωμηοῦ» θὰ βγάλω καλαντάρ,
ποῦ προφητεύει τί καὶ τί θὰ γίνη 'στὸν ντουνηῖα,
κι' ὁ περιώνυμος ὁ Φάλλμπ θὰ στείλῃ νὰ τὸ πάρῃ.

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Τὸ Λουῆρο τὸ περιφημο, τὸ Λουῆρο τὸ μεγάλο,
ποῦ σὺν κι' αὐτὸ δὲν βρίσκεται μὲς 'στὰς Ἀθήνας ἀλλ'
Νέα προσθήκη κι' ἐκτασις τμημάτων εὐρυχώρων
καὶ πλούτος ἄφθονος εἰδῶν πολλῶν καὶ διαφόρων,
ὅπου δὲν περιγράφονται, πᾶς μόνον καὶ τὰ βλέπεις,
κι' ἀρχίζει τὸ γαργάλημα γεμάτης κι' ἀδείας τσιππῆ.
Ὁ μάγος Κανελλόπουλος 'στὰ λουῖσα τὰ περίσσια
κι' αὐτὸ τὸ Λουῆρο πέρασε, ποῦ λάμπει 'στὰ Παρίσια.

Μετὰ χάριτος πολλῆς
συλλογὴ πολυτελῆ
νέων Μυθιστορημάτων ἐκλεκτῶν τοῦ Χρήστου Χιώτη
τοῦ γνωστοῦ τυπογράφου, τῆς «Κορίννης» ἐηλονότι.
Τρεῖς φορὰς τὴν ἐβδομάδα μιὰ δεκάρα κάθε φύλλον
κι' ἔστωσαν αὐτὰ πρὸς γνῶσιν ἀμφοτέρων μας τῶν φύλων.

Τὸ γραφτεῖν τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπίπα πατριώτη
ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.